

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng Thứ năm, ngày 11/08/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 973

“CHÂN THẬT AN VUI THÌ KHÔNG CẦN CẢNH GIỚI BÊN NGOÀI”

Người thế gian vui là do tác động của hoàn cảnh bên ngoài. Chúng ta vui khi chúng ta tham gia một bữa tiệc hay một chuyến đi du lịch nhưng niềm vui đó rất ngắn, sau niềm vui đó là sự trống rỗng, phiền não. Chúng ta phiền não vì “*ái biệt ly khổ*”, “*cầu bất đắc khổ*”, chúng ta mong niềm vui đó kéo dài nhưng không được. Người chưa có nội tâm thanh tịnh thì luôn hướng ra bên ngoài tìm cầu.

Hòa Thượng nói: “*Tâm của Chư Phật Bồ Tát, của người có công phu tu hành là thanh tịnh, tâm của họ sanh trí tuệ. Họ có niềm an vui chân thật nên họ là những người có phước báu*”. Tiêu chuẩn khổ vui của Thánh nhân và phàm phu hoàn toàn khác nhau. Người thế gian cho rằng hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” là vui. Thánh nhân thì cho rằng xa lìa “*năm dục sáu trần*”, trở về với tự tánh thanh tịnh là niềm vui chân thật.

Hòa Thượng nói: “*Những thứ chúng ta cho là vui đều là giả*”. Trong “*Kinh Kim Cang*” đã nói: “*Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng, nhất thiết hữu vi pháp như mộng, huyễn, bào, ảnh*”. Tất cả những gì có hình tướng đều như mộng, như huyễn. Chúng ta thấy tất cả đều là thật nên chúng ta khổ đau. Nếu chúng ta chân thật thấy cảnh đó là giả thì tất cả những điều diễn ra ở trước mặt ta đều thấy bình đẳng. Chúng ta nhìn thấy cảnh vui, cảnh sum vầy thì phấn chấn. Chúng ta nhìn thấy cảnh sinh ly tử biệt thì chúng ta buồn phiền, ủ rũ. Trong Kinh, Phật nói chúng ta là những: “*Kẻ đáng thương!*”. Cảnh sinh ly tử biệt diễn ra với người khác mà chúng ta đã cảm thấy buồn khổ như vậy, nếu cảnh sinh ly tử biệt diễn ra ngay trên thân của chúng ta thì chúng ta sẽ ra sao!

Năm 2019, sau nhiều năm bôn ba, Hòa Thượng quay trở về chùa Cực Lạc cùng đại chúng đón Tết, vào đêm giao thừa Ngài đã khai thị: “*Tôi đã hơn 70 năm bôn ba, tôi nhận thấy Sinh – Ly – Tử - Biệt là điều hết sức chắc thật. Tôi đã phải tiễn đưa hầu hết những người thân, những người bạn*”. Chúng ta phải hết sức phản tỉnh về cái chết. Mỗi ngày cái

chết đang tiến rất gần với chúng ta. Mỗi ngày đi qua, chúng ta đã già đi một chút, đây cũng là sự cảnh báo với chúng ta!

Hòa Thượng nói: *“Vui cũng là giả, buồn cũng là giả, hợp mặt cũng là giả, ly tán cũng là giả. Đừng để những điều này vương bận trong tâm chúng ta. Chúng ta phải tin sâu, nguyện thiết, hành miên mật, một câu “A Di Đà Phật” niệm đến cùng”*.

Hòa Thượng nói: *“Phật Bồ Tát dạy chúng ta bố thí, đó chính là các Ngài dạy chúng ta buông xả. Ngài không chỉ dạy chúng ta bố thí tiền tài, danh vọng mà Ngài dạy chúng ta phải bố thí tất cả những tập khí, những vọng tưởng, phiền não của chính mình. Thậm chí chúng ta phải bố thí thân tứ đại này. Đó là chân thật bố thí”*. Bố thí tiền tài, bố thí vật chất dễ hơn bố thí tập khí, phiền não. Bố thí thân tứ đại là khó nhất. Đến lúc cần xả bỏ thì chúng ta phải đủ can đảm để xả bỏ thân tứ đại này, không luyến tiếc!

Hòa Thượng nói: *“Chúng ta muốn bố thí được thì đời sống của chúng ta phải chân thật an vui không cần những sự kích thích của hoàn cảnh bên ngoài. Nếu chúng ta bám vào hoàn cảnh bên ngoài thì nội tâm chúng ta trống rỗng, khi cảnh giới bên ngoài không còn thì nội tâm chúng ta không còn chỗ nương về”*.

Hòa Thượng nói: *“Phật dạy chúng ta giữ tâm thanh tịnh. Người có tâm thanh tịnh thì chân thật có phước báu. Người thông thường không hiểu cái gì là phước báu. Họ cho rằng phước báu là phát tài, địa vị cao. Quan niệm này là sai lầm! Việc này Phật pháp thường gọi là mê hoặc, điên đảo. Chúng ta không biết thế nào là phước báu chân thật mà chúng ta chỉ chạy theo những cái giả. Vậy thì chúng ta chắc chắn là khổ đau!”*. “Mê hoặc” là không nhận rõ. “Điên đảo” là đảo lộn.

Hòa Thượng nói: *“Ngày nay, đời sống vật chất phong phú, nhiều màu sắc. Những tiện nghi của chúng ta so với người xưa nhiều hơn gấp 100 lần”*. Ngày trước, tôi đi du học, việc gọi điện về cho gia đình rất khó khăn. Hiện tại, chúng ta có thể gọi điện được ngay mà không tốn tiền. Những thứ vật chất, tiện nghi sẽ làm chúng ta đánh mất đi nội tâm, khi thiếu đi những tiện nghi này chúng ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ngày trước, ban đêm khi tôi đi ra ruộng, tôi có thể đi trên bờ đê nhỏ dù trời rất tối. Bây giờ, nếu ánh đèn không sáng thì tôi không thể nhìn thấy đường đi. Ngày trước, mọi người dùng đèn dầu nhưng vẫn cảm thấy vẫn đủ sáng bây giờ bóng đèn điện chúng ta vẫn cảm thấy chưa đủ sáng. Nếu bây giờ mất điện thì chúng ta gần như không có việc gì để làm.

Không có Internet, không có thiết bị, máy móc, chúng ta chỉ ngồi tiếc buổi học bị dở dang. Chúng ta chưa nhìn thấu được đó là việc bình thường. Phật đã cảnh báo chúng ta: “**Thế gian là vô thường**”. Không có gì chắc thật! Chúng ta có thể bình lặng trải qua, mất điện thì chúng ta có thể ngồi niệm Phật. Hòa Thượng đã nói: “**Chúng sanh điên đảo! Cái bất lợi thì lại cho là lợi. Cái chân thật lợi thì lại không thừa nhận**”.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta có đời sống vật chất phong phú nhưng phiền não, vương bận, lo buồn trong tâm chúng ta nhiều đến vô lượng, vô biên**”. Sáng nay, một số người muốn bay vào thành phố Hồ Chí Minh nhưng vì bão nên họ không bay được. Chúng ta tưởng rằng sự thuận tiện, an vui đó là thật, chúng ta lấy cái giả làm thành cái thật. Nếu chúng ta nhìn thấy nó là giả thì chúng ta sẽ không có vương bận, lo buồn, ưu tư.

Hòa Thượng nói: “**Đời sống vật chất phong phú không phải là hạnh phúc chân thật. Phước báu chân thật chính là nội tâm thanh tịnh. Trong tất cả mọi hoàn cảnh chúng ta không bị hoàn cảnh kích thích. Chúng ta không bị hoàn cảnh làm cho chúng ta buồn khổ**”. Nội tâm chúng ta chưa thanh tịnh nên chúng ta bị hoàn cảnh kích thích. Bài học hôm nay Hòa Thượng nói: “**Người chân thật an vui thì không cần cảnh giới bên ngoài**”. Buồn vui, tốt xấu, thuận cảnh, nghịch cảnh chúng ta vẫn bình lặng.

Hòa Thượng nói: “**Phật Bồ Tát ở trong Kinh Điển đã vì chúng ta nói ra rất tường tận. Chúng ta không đạt đến được cảnh giới đó nên chúng ta không thể hội được. Khi tâm chúng ta thanh tịnh chúng ta sẽ thể hội được cảnh giới Phật nói**”. Tâm chúng ta không thanh tịnh thì chúng ta luôn bị chi phối bởi hoàn cảnh.

Hòa Thượng nói: “**Phước báu, an vui chân thật nhất định không phải từ nơi hưởng thụ vật chất. Nếu chúng ta có sự an vui từ nơi vật chất thì chúng ta giống như người nghiện được tiêm chất gây nghiện. Hưởng thụ vật chất là kích thích từ cảnh giới bên ngoài. Khi không còn cảnh giới bên ngoài thì niềm vui của chúng ta sẽ không còn. Chúng ta cần sự kích thích của cảnh giới bên ngoài để được an vui thì tình huống này không khác gì một người đang tẩm chất độc cho mình**”.

Hòa Thượng nói: “**Niềm vui chúng ta có được do hưởng thụ “năm dục sáu trần” chính là chúng ta đang tẩm chất độc cho mình. Các vị bình lặng mà nghĩ xem có đúng như vậy không! Chúng ta có được một chút niềm vui giả tạm nhưng chúng ta phải trả giá rất đắt. Đó là thời gian của sinh mạng. Chúng ta lãng phí thời gian của sinh mạng vào những chuyện không đáng có**”. Hàng ngày, chúng ta có những kích thích từ hoàn cảnh nên

chúng ta có buồn vui, thương ghét, giận hờn. Chúng ta phải trả giá bằng thời gian của sinh mạng. Thời gian của sinh mạng vô cùng quý giá nhưng chúng ta lại dùng thời gian này cho những kích thích giả tạm. Vui một chút thì chúng ta cười, buồn một chút thì chúng ta khóc lóc.

Hòa Thượng nói: **“Phật nói với chúng ta: “Niềm vui chân thật không cần đến cảnh giới bên ngoài. Niềm vui đó từ ở trong nội tâm của chúng ta lưu xuất ra”. Điều này giống như dòng suối tự nhiên tuôn chảy. Đây là pháp hỷ sung mãn. Niềm vui đó phải từ nơi nội tâm thanh tịnh mà có. Tâm thanh tịnh sẽ sinh trí tuệ, sinh bát nhã. Người luôn sinh trí tuệ, sinh bát nhã thì làm sao mà không vui! Cái vui đó là vui chân thật!”**. Phàm phu chúng ta không vui vì chúng ta sinh phiền não. Khi Lục Tổ gặp Ngũ Tổ, Ngài nói: **“Tâm con thường sanh trí tuệ”**. Nếu chúng ta gặp Ngũ Tổ chúng ta sẽ nói: **“Tâm con thường sanh phiền não!”**.

Hòa Thượng nói: **“Chư Phật Bồ Tát, người có công phu tu hành thì tâm của họ thanh tịnh, thường sanh trí tuệ, thường sanh bát nhã. Đây là chân thật an vui, đây mới là chân thật có phước. Người có phước trong tâm sanh trí tuệ”**. Tiêu chuẩn khổ vui của phàm thánh là khác nhau. Phàm phu lấy những kích thích của hoàn cảnh bên ngoài làm vui nên cái vui của họ là nhân của khổ đau. Cái vui của Thánh Hiền, của Phật Bồ Tát, của người có công phu tu hành là xa lìa nhân của khổ đau. Nhân của khổ đau là **“ngũ dục lục trần”**. **“Ngũ dục lục trần”** là giả, là không thật, chúng ta lấy đó làm vui thì không thể có niềm vui chân thật. Niềm vui của Thánh Hiền là xa lìa những kích thích của hoàn cảnh bên ngoài, nội tâm thanh tịnh.

Thí dụ chúng ta đứng nhìn người khác đánh lộn, chửi nhau nhưng chúng ta không buồn vì đó không phải là chúng ta nên chúng ta không bị kích thích. Chúng ta thấy người lạ mất thì chúng ta không buồn nhưng chúng ta thấy người thân của mình mất thì chúng ta đau buồn. Đó là chúng ta bị kích thích bởi hoàn cảnh bên ngoài.

Hòa Thượng nói: **“Phàm phu chúng ta làm gì có vui chứ! Ngày ngày, chúng ta đang tự tẩm chất độc cho chính mình. Niềm vui chân thật là phải rời xa tâm phân biệt. Tâm phân biệt có trước nên chúng ta có tình chấp. Nếu tâm phân biệt không còn thì chấp trước sẽ không còn. Phân biệt, chấp trước đều là phiền não. Phiền não không còn thì làm sao mà không an vui! Nếu chúng ta đầy vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì chúng ta có đầy phiền não vậy thì chúng ta không thể an vui”**. Chúng ta giống như người nghiện hàng ngày chờ được tiêm thuốc. Đó không phải là niềm vui chân thật. Chúng ta rất khó đoạn phiền

nào nên Hòa Thượng dạy chúng ta chuyển đổi phiền não. Trước đây, chúng ta phân biệt người thân, người không quen biết thì bây giờ chúng ta mở rộng tâm của mình. Chúng ta coi tất cả mọi người đều là thân bằng quyến thuộc, đều là Cha Mẹ của mình. Khi đó chúng ta không còn chấp trước. Chúng ta biến đổi tình riêng thành tình chung. Nếu chúng ta chấp trước tình riêng thì chúng ta chắc chắn phiền não. Chúng ta chuyển hẹp thành rộng, chuyển nhỏ thành to. Chúng ta chuyển từ yêu gia đình mình thành yêu tất cả những gia đình trên thế gian.

Trong Kinh Phật nói: “**Ái bất trọng bất sanh Ta Bà**”. Ái không nặng thì chúng ta không sinh vào thế giới Ta Bà. Chúng ta đến thế gian bằng nghiệp ái vậy thì chúng ta không thể không ái nhưng chúng ta phải mở rộng tâm ái, nhân rộng tâm yêu thương của mình. Tôi nhớ đến câu vọng cổ: “*Gia Du ơi em đừng sầu than khóc nữa. Bởi thương chúng sanh nên anh quyết chí tu hành*”. Thái Tử Tất Đạt Đa xuất gia tu hành, không phải vì Ngài không thương người vợ của mình là Da Du Đà La, mà tình thương của Ngài được mở rộng ra thành tình thương dành cho tất cả chúng sanh. Các Ngài dạy chúng ta chuyển từ tâm hẹp hòi thành tâm rộng lượng. Nếu chúng ta chuyển được tâm thì chúng ta không còn là phàm phu mà chúng ta sẽ trở thành Phật Bồ Tát!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!